



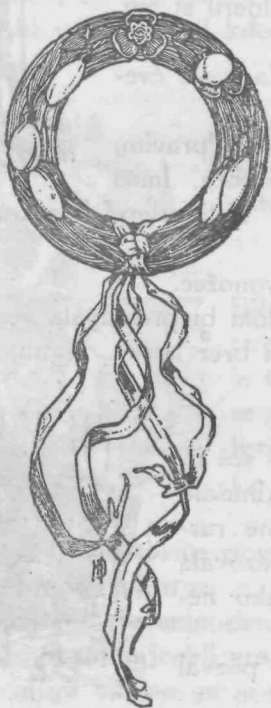
„Tale prismoda hoče delati z menoj v družbi. Pravi, da že vse zna. Dajte, zaprimo norico v kletko, pa nam bo v dolgih deževnih dneh za kratek čas!“

Opica se je branila in grozila in zabavljala, pa ni vse nič pomagalo. Smejala se je družina dvonožčeva. Sinovi so ročno zgradili kletko, pa so zaprli vanjo opico. Vsa skremžena je sedela odslej v svoji ječi, zabavljala ničvrednemu dvonožcu in iz dolgega časa lovila bolhe.

\* \* \*

Dvonožec je mirno nadaljeval svoje delo. Vsebolj je rasla njega družina. Nasledniki dvonožca so se naselili po vseh kotih zemlje in so ji še danes gospodarji.

## Zvezda utrne se . . .



*Zvezda utrne se . . . Daleč,  
daleč za gore hiti;  
v daljni deželi kraljična  
mrtva na odru leži . . .*

*Tiho skoz okence zvezda  
splava k kraljični nocoj,  
svečic tam tisoč leskeče,  
lilij dehti tam nebroj.  
Tamkaj nad sglavjem kraljični  
sveti se, sveti lepó,  
v beli ji sije obrasek,  
v mrtvo ji gleda oko.  
Kakor v nočeh na nebesih  
sdaj se nad odrom smehlja,  
ah, in kraljični na licih  
zvezde se svit lesketa;  
sklepa ročice kraljična,  
zvedsi se tihi smehlja . . .*

*V jutru pa dvigne se zvezda  
daleč nad belo goró,  
dušici mrtve kraljične  
kaže pot v sveto nebo . . .*

Jos. Vandot.